

La Tria dels Professors

Curs 2015-16

Taller Narrativa.

Gerard Prohias

Maria Mur Marco

Novembre 2015

PORTA'M UN QUIMONO BLAU

L'Abel és arquitecte. Cada any va de vacances a Suïssa, amb una companyia aèria de les de tota la vida i sempre intenta volar a mig matí. Però aquest any no hi anirà. Ha decidit que celebrarà el seu quarantè aniversari amb un canvi de costums. Aquesta vegada no afegirà cap màquina de tren a la seva col·lecció que ja no sap com encabir a casa, ni repetirà els viatges en tren per aquelles

montanyes que coneix de memòria i que el relaxen, perquè ja sap que s'hi trobarà. Hi ha vegades que fins i tot el gruix de la neu és el mateix i, quan compara les fotografies d'un any amb l'altre, resulten tan idèntiques, que ningú, apart d'ell, les podria diferenciar. Malgrat no estar massa convençut de la seva decisió, està content de com s'ha espavilat aquesta vegada. Va sentir com uns companys de l'estudi on treballa comentaven que en aquestes pàgines d'Internet que tot ho busquen i tot ho troben, havien localitzat un viatge a Japó per un preu irrisori. Això sí, l'havies de reservar de corre cuita perquè desapareixia amb la mateixa rapidesa que sortia a escena i havies de ser a l'aeroport abans no sortís el sol. Ell, que sempre té l'orella a punt, va prendre nota fil per randa de tots els detalls i va agafar el mateix pack que ells, però uns dies abans, per anticipar-se i ser el primer en aprofitar aquella ofertassa. Ja està fart de que pensin, encara que no li diguin, que sempre va al mateix lloc. Van preguntar-li si volia anar-hi amb ells. Respongué, el més delicadament possible, que no, quin desgavell, ell prefereix anar als llocs sol i tranquil. Encara recorda l'experiència d'aquella sortida que van fer tots els de l'estudi per celebrar que els hi havien adjudicat un projecte important. No sap ben bé perquè però no s'ho va passar massa bé. I això que hi està a gust allà i se'ls aprecia. Després d'un reguitzell d'ocupacions que no tenien res a veure amb el que volia i èpoques interminables a l'atur, fa tres anys va aterrar allà, on per fi tenen en compte les seves aportacions, sobre tot, valoren la seva passió pels detalls que li permet revisar amb precisió expedients, llistats, plànols, mesures i detectar qualsevol error sense que se n'hi escapi ni un.

S'aixeca sense fer soroll, es dutxa, es vesteix i va cap a la porta per marxar. Tot ho ha preparat amb la suficient antelació per no posar-se nerviós a última hora. Es va acomiadar de sa mare ahir al vespre, després de sopar, per no tornar a sentir l'enfilall de retrets que li ha estat fent aquests darrers dies començant per quina bogeria li ha donat ara d'anar de vacances tan lluny, continuant amb que en aquests països tan remots i exòtics el millor que s'hi pot trobar serà un terratrèmol, un tifó o un tsunami i acabant amb que si al menys hi anés acompanyat... La porta està tancada i no hi ha la clau al pany. Juraria que, com fa cada nit, només va posar la balda No porta les seves claus a la butxaca perquè ahir les va desar per no endur-se-les tan lluny. A la tornada, no li faran falta. La imatge que té al cap de la seva arribada és la de la mare obrint-li la porta somrient, amb els braços oberts, bombardejant-lo a preguntes de com li ha anat tot i amb un dinar deliciós a taula, amb tot allò que a ell més li agrada. I la imatge que veu quan fa marxa enrere per anar a buscar les claus i poder sortir, és la de la seva mare en camisó, amb molt mala cara, dient-li que no es troba bé i que haurien de trucar al metge o millor anar d'urgències o potser si li fes unes herbes... Està desconcertat. Això no és propi de la seva mare. Deixa la maleta al costat de la porta i va a la cuina a posar aigua a escalfar. «Al final potser sí que hauríem de comprar un microones...» diu perquè no sap que dir. Fa les herbes, la mare se les pren poquet a poquet perquè li sentin bé i se'n torna al llit, no sense abans desitjar-li que s'ho passi molt bé, que no s'oblidi de trucar-la i que aquesta vegada, en lloc de xocolata li porti un quimono, si pot ser de color blau. Surt al replà rumiant si a les botigues de souvenirs de la ciutat japonesa on va trobarà quimonos de color blau, o

seran com les d'aquí, que hi pots trobar barrets mexicans i vestits de sevillana farcits de farbalans, però cap barretina. Veu que és més tard del que havia previst. Sort que anava amb temps de sobres. Quan es disposa a trucar l'ascensor, la pantalleta indica que la porta ha quedat oberta al segon pis i, sense pensar-s'ho, comença a baixar per l'escala. «Millor, ves si s'espatllés i em quedés penjat fins que algun veí em pogués auxiliar...» Va baixant patint per si el taxi que ha demanat no hi és. A saber si la noia que ha agafat l'encàrrec se li ha oblidat o el taxista ha trobat un altre client que com ell té urgència per arribar a algun lloc i el deixa plantat o si com ha trigat una mica més a baixar, s'ha cansat i ha marxat. Va molt en compte a posar el peu a cada esglaó perquè no vol entrebancar-se i torçar-se un turmell. Vigila molt bé els peus però no tant la maleta, que li rellisca de la mà quan és al tercer pis i baixa rodolant per tot el tram d'escales fins que s'estavella a la porta de la senyora Carmeta, que l'obre a l'instant, com si estigués darrera esperant no sé què. -Ai, quin ensurt fill meu, que no va l'ascensor? sempre igual, hem de canviar d'empresa de manteniment, ja ho dic jo a les reunions, però res, ningú em fa cas... ja marxés?, t'ajudaria a recollir tot això, referint-se a l'escampall de camises, jerséis, calçotets, samarretes, guies de viatge... que hi ha per terra, però fa temps que no em puc ajupir... Que tinguis un bon viatge, perquè, aquesta vegada vas molt lluny, oi? «Es veu que la meva mare té al corrent a la veïna de tot el que faig», pensa una mica irat.

S'afanya a mal posar-ho tot a la maleta, s'acomiada de la senyora Carmeta i de tots els veïns que han sortit en sentir el terrabastall, baixa corrent les escales sense pensar en peus ni turmells i surt al

carrer. Visca! el taxi l'està esperant. -Bon dia, a l'aeroport, si us plau. -A l'aeroport? Si a mi m'han trucat per anar a la Maternitat. -No, no, es deu confondre. Jo he dit... En aquestes que, de no sap on, surt una noia embarassadíssima que fa també molt mala cara -ja en van dues i tot just ha començat el dia- i que es precipita damunt del taxi sense encertar a obrir la porta. «Mare de Déu, només em faltava això!» S'afanya, però, a obrir-li mentre veu pel retrovisor la mirada interrogant que li llença el taxista que se li clava al bell mig del seu desconcert com una fletxa enverinada. -Que fem? Torna a disparar la mirada del taxista. La Maternitat ens queda de camí a l'aeroport... -Faci, faci, no podem pas deixar aquí aquesta noia en el seu estat i a mi ja no em dona temps de demanar un altre taxi... diu mirant el rellotge i canviant la cara de desconcert que duia posada per una d'esverament. La carrera fins la Maternitat esdevé un calvari. Només pujar, la noia li agafa una mà i no li deixa anar en tota l'estona, deixant-li tota masegada perquè de tant en tant li estreny amb força. Amb l'altra, seguint les indicacions del taxista, treu un mocador blanc per la finestra, tot i que a aquelles hores no hi ha massa trànsit i malgrat la urgència, es va parant a cada semàfor, com si no tingués massa pressa. I alhora, tots els seus sentits s'han posat a treballar a un ritme vertiginós per assimilar aquell espectacle que està vivint en directe. Ell, que una cosa així només l'havia vist a les pel·lícules i que no suporta els dolors ni propis ni aliens. -Qui l'acompanya, vostè o jo? pregunta el taxista quan arriben a la porta d'urgències. Abans no pugui pensar que vol respondre, la noia diu: Ell, ell... i, embromat perquè l'ha triat, baixa diligent del cotxe no sense fer abans una mirada fugissera al maleter on van les seves coses que quedaran allà, exposades a que el taxista arrenqui a córrer i se les

emporti. Quan la noia ja està sent atesa per una infermera i asseguda a la cadira de rodes on t'obliguen a seure -si n'hi ha de disponibles- tant si t'has torçat un dit com si estàs a punt de morir, es dirigeix a ell: -Ai, quin greu em sap haver-lo destorbat... M'ha fet molta companyia... Moltes gràcies i bon viatge, vagi on vagi... - Al Japó, vaig al Japó, respon com si s'ho volgués recordar perquè amb tant enrenou ja no sap ni on va. Quan surt, el taxista, que al menys no ha fugit amb les seves coses, treu del seu repertori de mirades una d'impaciència tot dient-li: -Au, pugi, pugi, que encara farem tard. En un tres i no res arriben a l'aeroport. Paga la carrera – el doble del que pensava que li costaria- agafa la jaqueta, la bossa de mà i li demana al taxista que obri el maleter. -No s'entretingui, ara per què vol que li obri el maleter? li respon obrint-lo i mostrantli un espai completament buit, sense cap rastre de la seva maleta. Està clar que amb tot l'enrenou de la noia embarassada, la maleta ha quedat a la vorera, davant de casa, i ves a saber on deu ser ara.

-Té raó la meva mare. No es pot viatjar a aquests països sense que et passi alguna desgràcia!

En aquestes, una hostessa se li apropa interessant-se pel que li passa. Es sent alleugerit al veure que, al menys, aquests vols low cost que només et donen ensurts, ofereixen personal especialitzat per atendre als viatgers. Quan va a Suïssa, com tot és perfecte, no té coneixement de que existeixi aquest servei. Li demana el bitllet -sort que el portava a la bossa de mà- se'l mira i li diu que no pateixi, que el vol s'ha endarrerit i te temps de tornar a casa a buscar el que s'ha deixat. Així ho fa, no sense que el seu cap vagi tota l'estona calculant quan li costarà la broma i arribant a la

conclusió que li sortirà més car arribar a l'aeroport que al Japó. Està quasi segur que la maleta no hi serà, perquè fa un mes que s'ha subscrit a La Vanguardia i no ha aconseguit encara recollir-la cap dia, es veu que tal com li deixen a la porta algú l'agafa i fa trenta dies que està informat a expenses d'ell. Si s'emporten un diari, ves que no faran amb una maleta. Però, només enfilat el seu carrer, la veu allà, dreta, sola, al mig de la vorera, barrant el pas i obligant a tothom que volgués passar a haver-la d'esquivar. No s'ho pot creure. Es renya a si mateix per haver estat tan malpensat. Al final, tot anirà bé i podrà emprendre aquest viatge sense més tropells. Però just quan comença a relaxar-se i falta poc per arribar on és la maleta, apareix un home vestit amb una gavadina que l'agafa i comença a córrer. I, altre cop, mirada del taxista pel retrovisor. Aquesta d'encoratjament perquè surti del cotxe i corri darrera del fugitiu. Mai havia anat corrent tan esvarat per aquells carrers que envolten casa seva i que avui li semblen estrets, humits, tortuosos, buits..., com si visqués en un barri de delinqüents. Quan li comencen a faltar les forces s'atura i perd de vista l'home de la gavadina. En les últimes corregudes per intentar retrobar-lo arriba a una avinguda més ampla que coneix perfectament perquè hi ha l'estació de trens de llarg recorregut que van inaugurar fa poc. I, llavors, la torna a veure. Plantada al mig de la vorera està la seva maleta. El tranquil·litza que ningú l'hagi obert perquè qui ho hagués fet avui hauria pensat que és un desendreçat i aquest no és el cas. Li falta l'aire i li fan mal les cames. Recorda que a l'estació hi ha molts bancs i decideix entrar-hi per descansar una estona i recuperar forces per tornar fins on ha quedat aturat el taxi, que no podia circular per aquells carrers tan estrets i per aquell garbuix de direccions prohibides,

carrerons sense sortida, direccions úniques, prohibits girar a la dreta o a l'esquerra quan és cap allà on necessites anar i una pila més de prohibicions i obligatorietats del codi de circulació.

Mentre descansa assegut en un banc de l'estació, a punt de saltar-li les llàgrimes per tants entrebancs en tan poca estona, veu a la pantalla d'informació que en breu sortirà un tren cap a Suïssa. Truca al seu hotel habitual i reserva una habitació. Compra un bitllet. Quan sigui al tren i es tranquil·litzi, ja trucarà a la seva mare per fer-li saber el canvi de plans. Decideix que li portarà més xocolates que mai per compensar que no li porta el quimono blau que li ha demanat. Estarà contenta.

Són les dues del migdia. El menjador està guarnit amb globus i pancartes. La taula està parada amb les coses que a ell més li agraden. El menjar ja no fa tant de goig com fa una estona perquè els plats que s'havien de menjar calents s'han refredat i els que s'havien de menjar freds s'han escalfat. La casa és plena de gent. La seva mare, que en un principi havia d'estar contenta, està nerviosa i molt preocupada. No entén perquè s'ha prestat a aquest joc. Ella sap que a l'Abel no li agraden els canvis d'última hora. La senyora Carmeta dona explicacions a tothom i no para de dir que ella només ha deixat oberta la porta de l'ascensor al segon pis com havien quedat i que no ha tingut res a veure amb la maleta estavellada contra la porta; la resta de veïns van fent comentaris de que pot haver passat; els companys de feina ensenyen que ells tenen el bitllet pel Japó que van canviar a l'agència de viatges per anar-hi tots plegats la setmana vinent; el taxista, l'embarassada, la infermera, l'hostessa, l'home de la gavardina... tots conxorxats amb gent de la festa diuen que ells han fet bé la seva part d'anar-

lo entretenint fins el migdia. Tots convenen, però, que tot plegat se'ls hi ha escapat de les mans perquè fa hores que no saben on és l'Abel, l'home solitari, amb poques habilitats socials, que parla una mica massa de les seves màquines de tren però, malgrat tot, un home bo, educat i generós, al que volien donar una sorpresa pel seu aniversari.

*****#